

KLUVEN

I vener flyter världen och dunkla äro de gamla gatunamnen
tystnadens röst vibrerar av olycksbådande längtan
jag vill känna dess kropp, smaka källan av hopplös mening
tungan vilandes mot asfalten
svartnar

Och sju små ljus sänker lågan inom barbariskt självplågeri
skrien kryper baklänges längs den målade väggen
med grepp om strupen mörker inger förrädiskt hopp
förrädisk är
längtan

Om natten spelar dagar inte längre någon roll
jag går vart jag vill och tiden står still
vaken jag andligt vacklar
hamnar ofta rätt, men går ständigt fel

rotlös är
jag
ömsar skinn likt orm
kluven är
själen

så jag sover lite längre
andas lite tyngre
det är Måste versus Viljan

och jag är
schack matt

